

»S čim? Pač z vsem, kajti tvoj mož ne morem postati.«

Paša je prebledela. Tolmačila si je to tako, kakor ji je že vedno blodlo po glavi: »češ, on je gospod a ona priprosta deklica.«

»Seveda, vi ste gospod!« jej je ušlo jedva slišno iz ust, in v zadregi je vzdignila kraj predpasnika in ga mencala med prsti.

»Kaj si rekla, gospod? Torej misliš radi tega?« rekel je prijemši jo za roko Sarmatov. »Paša, kaj govoriš? Kakšen gospod sem jaz? Saj poznaš moje razmere; slabši sem od najrevnejšega dninarja!.. Saj ti je znano, kako se vedejo proti meni v mestu!.. Ti si poštena, delavna deklica, kaj pa jaz? — ničvrednež sem... boren ničvrednež, kateremu bode treba iti kot Djaku prosit vbogajme...«

»Eh, kakšni ste!« je dejala očitajoče Paša in urno odšla v kot.

Sarmatovu se je zdelo, da se je raztogotila nanj, ne razumevši pravega smisla njegovih besed, ali vrnila se je brž z nekim papirnatim zavitkom v roki.

»Nate, če je tako!« je povzela in v prvič je on zazrl njene oči, bleščeče z ono odločnostjo, katera je žarela v očeh njene pokojne matere. »Nate, če je tako! Vzemite, kolikor potrebujete, ali pa vržem precej na ogenj vseh dvesto rubljev, vzemite jih... Slišite! Pri Bogu, ojunačim se... Nikar ne mislite, da se šalim... Takoj prižgem trsko in jih vržem na njo...«

Sarmatov jo je prijel za roko gledal jo prodirajoče ter dejal:

»No, to je neumno, Paša! To so pač tvoji poslednji novci.«

»Naj bo neumno... Če tudi, saj niso moji, jaz pljunem nanje. Čemu so mi, ko pravite, da pojdete na trg vbogajme prosit? Zakaj to, če vas ljubim... ako sem pripravljena do zadnjega diha pomagati vam...«

Spustila se je na klop in zabrusši denar ob tla, si je ihté zakrila obraz z rokama.

Sarmatov je stopil k njej objel jo in poljubil.

To je bil njiju prvi poljub, za katerim je sledil drugi, tretji...

(Dalje prihodnjič).

Pomladni sel.

Lastavica priletela,
Danes mi na okno je
In skrivnostno šepetala
Da vrnila zopet se.

»Čuj me dekle«, je velela,
»Kaj ti praviti imam,
Jaz pozdrave ti prinašam
In za tajno tvojo znam.

Ko tja doli sem prispela,
Skozi Save širni brod;
Kratek čas je tam počival,
Naš upehan ptičji rod.

Ob obali širne reke,
Črnolas mladenič stal,
Tožno gledal v naše vrste
In pozdrave za-te dal.

Želel je, da srečo jasno
Me nesemo pod vaš krov,
Trdil je, da nam zavida,
Ker tu biva vzor njegov.»

Živo ptica je uprla
V mene bistrožarni vid;
Potem lahko je zletela
Novo gnezdo si gradit.

Zorana.

Simon Gregorčič.

Spisala Márica.

G

am, da mi naša Feodora ne zameri, ako prevzamem s tem-le člankom njeno mesto v »Slovstvenih utrinkih«. Vesela sem da morem o Simonu Gregorčiču povedati kaj več saj sem jaz tudi iste misli, da spoznavamo pesnike in pisatelje iz njihovega življenja ter da vemo o njih kaj več nego letnico njihovega rojstva, letnico, ko so dovršili šole, ko so izdali spise in letnico smrti.

Pišem o Gregorčiču iz srca rada, ker se mi je priljubil na prvi hip sè svojo blago dušo, sè svojim dobrim, milim obrazom, sè svojim pesniškim duhom in vzletom ter posebno s tem, da sva se od prvega hipa strinjala v vsem mišljenji. Zato sem pa tudi pri njem vedno vesela in zgovorna ter čisto drugačna nego z nekaterimi ljudmi, ker me njegov duh tako oživlja in preraja. Ko sem mu dejala, da hoče ali noče, napišem o njem spomine, mi je branil odločno ter rekel, naj storim to, ko bode on počival tam gori doma ob Soči. »Poklonov ne maram«, je dejal; no, on, ki mi je rekel, da je vsaka moja beseda bodisi pisana ali izgovorjena tako odkritosrčna, da bi ne mogel niti za trenotek podvomniti o njej, ne bo jemal teh vrstic za poklone, ampak za golo, čisto resnico.

In ni li boljše, da napišem te spomine sedaj, dokler more on, Simon Gregorčič, še poslati popravek, ako bi mu kaj ne^o bilo všeč?

Dasi bi me mikal tak popravek od njega, ki se je odrekel javnosti, vendar pišem rajši istino.

Pred spomini vam pa moram tudi jaz, drage sestre, napisati nekaj podatkov iz njegovega življenja.